

Per anar fent boca, abans de la crònica del capità:

The last dance. Heningsvaer

Quan era més petit i encara no era *legend*, durant la setmana somniava despert amb el partit del dissabte. Ara, un *legend* del 61 ja mira molt enrere. Els flashos s'acumulen en aquesta història de futbol i amics que perdura per més de 50 anys. Podria dir molts noms, però seria injust amb alguns; podria explicar anècdotes, però tampoc no seria just amb el valor de l'experiència. Que queda doncs per explicar? Res que no sapigueu a hores d'ara. El futbol ens ha unit i ens ha regalat una experiència única.

La descripció que se'n fa de certs esdeveniments no té perquè coincidir amb la realitat. És com veure la mateixa jugada d'un partit des de la visió d'un equip o de l'altre. Que tot depèn de qui ho escriu, de la seva interpretació i, fins i tot, dels valors de cadascú. Per això, el *legend* es mostra cada vegada menys categòric i menys taxatiu, i ja no comença les frases amb allò de "*al final...*"; més val un "*en principi o a mig camí...*", perquè mai se sap. Ni tampoc no diu jo això no ho faré mai o a mi no em passarà. Que va passar a *Les Lofoten*. Molt i res. El resum és que es tracta d'un sentiment difícil d'explicar, com ser *legend*. Com un somni inacabat.

Perquè parlar de *kayaks*, *cançons*, *arbres*, *panoràmiques*, *àligues*, *esglaons* i *música a la furgoneta* és resumir i quedar-se curt davant l'autèntic protagonista de la història: El *legend*. Es va guanyar, això sí, a un equip de solvència contrastada, per acabar el cicle. 4-1.

Què és un *legend*? El *legend* és un apassionat, un rialler, el que et deixa la samarreta per a que juguis tú, el que ronca, un home generós, un home callat, el que et porta, el que t'abraça, un amic i un germà, el que t'espera, el que observa i el que parla, el defensa, el davanter i el migcampista, l'alt i el baix, el músic, el que beu aigua i el que beu vi, el que no reclama, el que juga i el que no, el que sempre hi és. I més. El *Júnior legends* és això: La transposició d'un grup de persones per ubicar-les en un equip sense fissures, compacte, sòlid i etern.

Una retirada a temps és millor que una derrota. Aquesta frase, que envoltà uns quants *kayaks* de tornada a la base - abans de l'hora -, és una frase amb incorreccions: un *legend* no es retira mai. Pot no viatjar, pot no jugar, però seguirà sent un *legend*.

Una altra frase escoltada durant el viatge la trobo més vigent: He arribat fins aquí perquè m'he sabut envoltar dels millors. Per això, *legends*, ha estat un incontestable privilegi.

Quantes hores més m'acompanyarà l'himne?

Cabrinni, *un legend*